

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Co/21/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8011899545
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8011899545.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Diany Vlčkovej v spore žalobkyne: Obec Vojtovce, 091 01 Vojtovce, IČO: 00331180, právne zastúpená JUDr. Martou Maruniakovou, advokátkou, Sov. hrdinov 200/33, Svidník, proti žalovaným: X. J. U., U. XXX XX Q.Ý. W. XXX, 2. P. R., U. J. Y. XXX/XX, XXX XX Y., 3. P. U., U. J. X, XXX XX X., 4. H. U., U. XXX XX Y. XX, 5. J. T. U., U. F. XXXX/XX, XXX XX X. a 6. H. U., U. O. XXXX/., XXX XX Y., o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalobcu a odvolaní žalovaných v 1.,2.,3., a 5. rade proti rozsudku Okresného súdu Svidník č.k. 8C/824/2000-991 zo dňa 22.11.2017 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok vo výroku I. a II.

Odmieťa odvolanie žalovaných v 2. a 5. rade proti výroku III.

Nárok na náhradu trov odvolacieho konania stranám sporu nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol, žalovaným nepriznal náhradu trov konania voči žalobkyni a štátu nepriznal náhradu trov konania.

2. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala proti žalovaným určenia, že je výlučnou vlastníčkou parcel CKN č. XX/X - zastavané plochy vo výmere 1 384 m², č. XX/X - záhrady vo výmere 181 m², č. XX - zastavané plochy vo výmere 14 m² a č. XX/X - trvalý trávnatý porast vo výmere 60 m², k.ú. T., ktoré boli vytvorené geometrickým plánom č. X/XXXX, ktoré sú identické s pôvodnou parcelou EN č. XX/X vo výmere 1 640 m² vyvlastnenej pre výstavbu 4 bytovej jednotky v k.ú. T. Žalobu odôvodnila tým, že tieto parcely získal jej právny predchodca Československý štát v správe MNV T. vyvlastnením na základe rozhodnutia bývalého okresného národného výboru č. Výst. XXXX/XXXX pre výstavbu 4 bytovej jednotky pre potreby bývalého H. T.. Predmetné parcely pôvodne vyvlastnené Československým štátom prešli v zmysle zákona č. 138/1991 Zb. do majetku obce. Nebohý otec žalovaných J. U. v žiadnom prípade nemohol splniť podmienky vydržania, pretože nemohol byť dobromyseľný v tom, že mu predmetné nehnuteľnosti vlastničky patria.

3. Z výpisu LV č. XX k.ú. T. je zrejmé, že nebohá matka žalovaných F. U. bola výlučnou vlastníčkou parcel registra C evidovaných na katastrálnej mape ako parcela č. XX/X, XX/X, XX a XX. Z geometrického plánu č. X/XXXX je zrejmé, že predmetné parcely sú identické s pôvodnou parcelou EN č. XX/X vo výmere 1 640 m², vyvlastnenej pre výstavbu 4 bytovej jednotky. Znalec v odbornom vyjadrení č. 29/2016 skonštatoval, že rozhodnutím bývalého ONV bola vyvlastnená pôvodná parcela evidencie nehnuteľností č. XX/X vo výmere 1 640 m² v prospech bývalého Československého štátu a to z pozemnoknižnej

parcely mpč. XX-XX, ktorá bola viacnásobne knihovaná v 3 pozemnoknižných protokoloch č. XX, XX a XX k.ú. T..

4. Z rozhodnutia bývalého Okresného národného výboru vo Svidníku č. Výst. XXXX/XX zo dňa 10.09.1970 vyplýva, že v prospech Československého štátu boli vyvlastnené nehnuteľnosti v k.ú. T. vyznačené na geometrickom pláne pre výstavbu 4 bytovej jednotky, ktorá mala slúžiť H. T.. Náhrada za vyvlastnené pozemky mala byť poukázaná na mená pôvodných spoluvlastníkov. Jedným z pôvodných pozemnoknižných spoluvlastníkov bol aj J. U., otec žalovaných, ktorému prislúchal podiel X/XX vo výpise z pozemkovej knihy č. XX. Právny predchodca žalovaných proti uvedenému rozhodnutiu podal odvolanie a bývalé Ministerstvo výstavby a techniky SSR svojim rozhodnutím zo dňa 19.12.1970 napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu potvrdil. Následne bolo vydané rozhodnutie bývalým ONV zo dňa 23.03.1970 č. Výst. XXX/XX-XX/Ma, ktorým bola povolená výstavba 4 bytovej jednotky. Zo správy Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR zo dňa 16.02.2004 vyplynulo, že rozhodnutie ONV o vyvlastnení predmetných pozemkov potvrdené bývalým Ministerstvom výstavby a techniky SSR sa uňho už nenachádzajú. Taktiež zo správy Ministerstva vnútra SR a Štátneho archívu v Prešove vyplýva, že uvedené rozhodnutia bývalých štátnych orgánov sa síce v archíve nachádzajú, avšak bez podpisu, doložky právoplatnosti a vykonateľnosti a doručeníek preukazujúcich doručovanie tohto rozhodnutia jednotlivým účastníkom správneho konania. Zároveň z ich správy vyplýva, že sa v archíve nenachádza listina, konkrétne hospodárska zmluva, týkajúca sa predmetných pozemkov.

5. Ďalej v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na závery nálezu ÚS SR pod sp. zn. I. ÚS 549/2015, ktorý sa zaoberá hľadiskom poskytnutia ústavnoprávnej ochrany vlastníckeho práva dobromyseľného nadobúdateľa. Z jeho záverov vyplýva, že z hľadiska poskytovania ústavnoprávnej ochrany musí tak postaviť na rovnakú úroveň vlastnícke právo pôvodného vlastníka a nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti novým nadobúdateľom na základe jeho dobrej viery. Tým sa dostávajú do vzájomnej kolízie obidve ústavné hodnoty - princíp ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa a princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka. Pokiaľ však nemožno zachovať maximum obidvoch základných práv, treba prihladiť na princíp všeobecnej spravodlivosti, kde je nutné zvažovať všeobecné súvislosti tohto typu kolízie základných práv ako aj individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovaného prípadu. Vyššie riziko má niesť nedbalý vlastník, než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa nijako dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovu sféru.

6. Je nesporné, že rozhodnutie o vyvlastnení bývalého ONV nenadobudlo právoplatnosť, čo je zrejme zo správy Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR. Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 15.11.1991 v konaní 4C/481/1991 vyplynulo, že starosta obce, ktorý v uvedenom konaní zastupoval žalovaných bytom na neznámom mieste, uznal vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam v prospech nebohého právneho predchodcu žalovaných. Z toho je zrejme, že obec T. si musela byť vedomá toho, že uznala vlastnícke právo v prospech nebohého J. U. k týmto nehnuteľnostiam dňom 05.11.1991. Na tom nič nemení skutočnosť, že starosta obce v zápisnici uviedol, že predmetný pozemok pre účely postavenia bytovej jednotky mal byť odkúpený od bývalých spoluvlastníkov, o čom sa však nezachovali žiadne listiny. Podľa názoru súdu prvej inštancie nie je možné, aby sa žalobkyňa vzhľadom na uvedené skutočnosti domáhala určenia vlastníckeho práva po dátume 15.11.1991 bez ohľadu na to, či boli uplatňované reštitučné nároky zo strany žalovaných, resp. ich právnych predchodcov pred týmto dátumom k sporným nehnuteľnostiam. Žalovaní a ich právni predchodcovia boli dobromyseľnými nadobúdateľmi týchto nehnuteľností na základe právoplatného rozhodnutia súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4C/482/1991. V tomto prípade preto súd uprednostnil princíp ochrany dobrej viery žalovaných, resp. ich právnych predchodcov.

7. O nároku na náhradu trov konania rozhodol postupom podľa § 257 CSP a ako dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania uviedol stratu celého vyvlastňovacieho spisu, ktorý bol jedným z hlavných dôkazov v tomto spore, čo však nezapríčinila ani jedna zo strán sporu. Z rovnakých dôvodov nepriznal nárok na náhradu trov štátu, pozostávajúcich zo zaplatenej odmeny znalcov.

8. Proti uvedenému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie žalobkyňa, ktorá žiadala rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe vyhovieť, resp. rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Poukázala na nesprávny záver súdu prvej inštancie, že vyvlastňovacie rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť. Z vykonaných dôkazov vyplýva, že rozhodnutie nebolo možné

s odstupom času opatriť doložkou právoplatnosti, čím by sa rozhodnutie stalo listinou vkladuschopnou do katastra nehnuteľností, nie, že nenadobudlo právoplatnosť. Vlastnícke právo žalovaných vyplýva z rozsudku súdu prvej inštancie pod sp. zn. 4C/482/1991. Úlohou súdu prvej inštancie bolo vyporiadať sa s otázkou, ktorej strane sporu je potrebné poskytnúť súdnu ochranu. Kritériom pre rozhodnutie o tejto otázke je prísne posúdenie, či žalovaná strana pri nadobudnutí vlastníctva v zmysle vyššie uvedeného rozsudku bola dobromyseľná, teda či vedela, že sporné pozemky boli vyvlastnené a na druhej strane posúdenie, či žalujúca strana nie je vlastníkom nedbalým. Súd prvej inštancie podľa jej názoru pri posudzovaní týchto otázok nedostatočne posúdil všetky okolnosti a nebol pri ich posudzovaní dostatočne prísny. Priklonil sa na stranu žalovaných tvrdením, že ich právni predchodcovia boli pri nadobúdaní nehnuteľností na základe rozsudku súdu dobromyseľní a pôvodný starosta obce vystupujúci ako zástupca neznámych vlastníkov ich vlastnícke právo uznal. Preto nie je dôležité, či si právny predchodca žalovaných uplatňoval reštitučný nárok.

9. Žalobkyňa v konaní poukázala na viaceré skutkové okolnosti preukazujúce nedobromyseľnosť žalovaných. Dala do pozornosti vyjadrenie právnej zástupkyne právnych predchodcov žalovaných, v ktorom sa uvádza, že J. U. sa domáhal vydania predmetných nehnuteľností na pozemkovom úrade. Ďalej poukázala na vyjadrenie vedľajšej účastníčky P. R., ktorá v zápisnici o pojednávaní uviedla, že v konaní 4C/482/1991 starosta obce T. uvádzal, že pozemky boli vykúpené, ale nevedel to preukázať listinami. Ďalej list F. U. adresovaný súdu s označením Odvolanie zo dňa 19.02.2002 uvádza, že J. U. pred konaním o určenie vlastníckeho práva skutočnosť o vyvlastnení overoval, ale nenašiel žiadne doklady, ktoré by nasvedčovali právoplatnému vyvlastneniu. Považujú za vylúčené, aby žalobca J. U., ktorý v čase vyvlastňovacieho konania mal 21 rokov a jeho otec písal sťažnosti na všetky úrady, v čase súdneho konania nevedel o vyvlastnení pozemkov. Súd tieto skutočnosti nevzal do úvahy, pričom priamo z výpovedí žalovaných vyplýva, že mali vedomosť o vyvlastnení predmetných pozemkov na základe vyvlastňovacieho rozhodnutia.

10. Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie aj žalovaný v 1. rade proti výroku o nároku na náhradu trov konania, ktorý žiadal zmeniť a žalovaným priznať nárok na ich náhradu. Uviedol, že žalobkyňa nikdy nepreukázala, že nadobudla pozemky na základe vyvlastňovacieho konania. Napriek tomu si chcela neoprávnene uvedené pozemky privlastniť a svojím protiprávnym konaním žalobkyňa privodila žalovaným nemalú finančnú stratu ako aj psychickú traumu. Taktiež odvolanie proti výroku II. podali žalované v 2., 3., a 5. rade, ktoré žiadali rozhodnutie súdu prvej inštancie zmeniť a žalovaným priznať nárok na náhradu trov konania. Žalované v 2. a 5. rade zároveň podali odvolanie proti výroku III., ktorým súd prvej inštancie nepriznal nárok štátu na náhradu trov konania a žiadali, aby na ich náhradu zaviazal samotného znalca z dôvodu nepravdivo podaného znaleckého posudku.

11. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 379-381 CSP, vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne proti výroku I. a II., ako aj žalovaných v 1., 2., 3., a 5. rade proti výroku II. dôvodné nie je.

12. Žalobkyňa sa vo vzťahu k právnej predchodkyňi žalovaných domáhala určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré boli vytvorené geometrickým plánom č. X/XXXX znalca Z.. H. U. a to z nehnuteľností zapísaných na LV. č. XX k.ú. T.. Vlastníkom týchto nehnuteľností bol nebohý manžel právnej predchodkyne žalovaných na základe rozsudku Okresného súdu Svidník pod sp. zn. 4C/481/1991 zo dňa 15.11.1991, účastníkom ktorého žalobkyňa nebola a právna predchodkyňa žalovaných následne vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam nadobudla uznesením Okresného súdu Svidník v dedičskom konaní pod sp. zn. D27/1995.

13. Odvolací súd vo svojom uznesení zo dňa 21.12.1996 pod sp. zn. 2Co/69/2015 konštatoval, že rozhodnutím bývalého ONV - Odbor výstavby vo Svidníku zo dňa 10.09.1970 boli v prospech Československého štátu - pre správu MNV T. na účely výstavby 4 bytovej jednotky vyvlastnené okrem iného aj nehnuteľnosti pôvodne zapísané v PK č. XX k.ú. T. s tým, že predmetom vyvlastňovacieho konania bola pôvodná mpč. XXX/XX-XX, mpč. XXX/XX-XX, mpč. XXX/XX-XX zapísané v PK č. XX, XX, XX k.ú. T.. Proti uvedenému rozhodnutiu bolo podané odvolanie okrem iného aj zo strany právneho predchodcu žalovaných J. U.. Odvolania účastníkov správneho konania boli prejednané v odvolacom konaní, čoho dôkazom je existencia rozhodnutia Ministerstva výstavby a techniky SR- útvaru v Košiciach zo dňa 14.12.1970, ktorým bolo prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu potvrdené. Z predložených

správ Ministerstva vnútra Slovenskej republiky ako aj Štátneho archívu SR bolo preukázané, že sa uvedené vyvlastňovacie rozhodnutie nezachovalo s vyznačením doložky právoplatnosti, ako aj jeho vykonateľnosti.

14. S poukazom na závery nálezu ÚS SR pod sp. zn. I. ÚS 549/2015, ktorý sa zaoberá hľadiskom poskytnutia ústavnoprávnej ochrany vlastníckeho práva dobromyseľného nadobúdateľa v prípade vzájomnej kolízie dvoch ústavných hodnôt, a to princípu ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa s princípom ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka je aj podľa názoru odvolacieho súdu správny právny záver súdu prvej inštancie, že s prihliadnutím na princíp všeobecnej spravodlivosti s poukazom na všetky skutkové okolnosti prípadu, bolo potrebné uprednostniť princíp dobrej viery žalovaných, resp. ich právnych predchodcov.

15. Bolo nesporne preukázané, že právny predchodca žalovaných J. U. vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam nadobudol na základe právoplatného rozhodnutia súdu pod sp. zn. 4C/482/1991, pričom v uvedenom konaní neznámych spoluvlastníkov zastupoval starosta žalobkyne, ktorý vlastnícke právo právneho predchodcu žalovaných uznal napriek tvrdeniu, že tieto mali byť odkúpené ale listiny o vlastníctve obce, resp. jej právneho predchodcu sa nezachovali. Okrem uvedeného aj ďalšie konanie žalobkyne, resp. jej právneho predchodcu je v rozpore s tvrdeným presvedčením o jej vlastníckom práve k predmetným nehnuteľnostiam. Žalobkyňa už v roku 1997 v konaní 8C/1307/97 podanou žalobou iniciovala začatie konania o určenie jej vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, avšak žalobu bez uvedenia dôvodu zobrala späť a žiadala konanie zastaviť. Taktiež jej právny predchodca Poľnohospodárske družstvo T. vo vzťahu k vlastníctvu 4 bytovej jednotky sa v konaní pred súdom prvej inštancie pod sp. zn. 4C/341/1995 domáhal prikázania sporných pozemkov do svojho vlastníctva postupom podľa § 135c Občianskeho zákonníka titulom vlastníctva stavby bytovky. Štatutárny zástupca poľnohospodárskeho družstva v zápisnici o výsluchu z 13.05.1996 uviedol, že dôvodom žaloby je zabezpečenie súladu skutočného stavu so stavom právnym. Žalobu odôvodnil tým, že žalovaná (právna predchodkyňa žalovaných - F. U.) je výlučnou vlastníčkou parciel, na ktorých je umiestnená bytovka, avšak napriek mimosúdnyh jednaniam v predmete dohody ich odkúpenia to žalovaná odmietla. Taktiež z predloženého výpisu z evidencie nehnuteľností (č.l. 660) zo dňa 18.12.1991 už za účinnosti zákona č. 138/1991 pri sporných pozemkoch nebola žalobkyňa ani jej právny predchodca (Poľnohospodárske družstvo T.) vedený ako vlastník, ale iba ako ich užívateľ.

16. Vyššie uvedené skutočnosti vrátane právneho titulu nadobudnutia vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam právnym predchodcom žalovaných a to právoplatným rozhodnutím súdu podľa návrhu odvolacieho súdu jednoznačne preukazujú, že v danom prípade bolo potrebné princíp dobrej viery žalovaných, resp. ich právnych predchodcov pri nadobudnutí vlastníckeho práva sporných nehnuteľností ako kľúčového prejavu princípu právnej istoty uprednostniť pred princípom tvrdeného vlastníckeho práva žalobkyne titulom vyvlastnenia. V zmysle záverov nálezu ÚS SR pod sp. zn. I. ÚS 549/2015 musí byť nutná ochrana nadobúdateľovi vlastníckeho práva pokiaľ toto nadobudol v dobrej viere, v opačnom prípade by si nikdy nebol istý svojím vlastníctvom, čo by bolo v rozpore s poňatím materiálneho právneho štátu.

17. Keďže žalobkyňa ani jej právny predchodca nikdy neboli v evidencii nehnuteľností vedení ako vlastníci sporných nehnuteľností a vlastníctvo právnych predchodcov žalovaných výslovne uznali v predchádzajúcich súdnych konaniach, preto žalovaní nemohli mať dôvodné pochybnosti o dobromyseľnosti nadobudnutia ich vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam. V takomto prípade sa odvolací súd stotožňuje so závermi nálezu ÚS SR pod sp. zn. I. ÚS 549/2015 v zmysle ktorých vyššie riziko má niesť nedbalý vlastník (žalobkyňa), než nadobúdateľ v dobrej viere (žalovaní, resp. právny predchodca žalovaných), pretože tento nie je schopný sa nejako dozvedieť o tom ako vec opustila vlastníkovu sféru a dostala sa na LV prevodcu, v danom prípade na základe právoplatného rozhodnutia súdu a po zákonom určenom správnom konaní. Podľa názoru odvolacieho súdu uvedený právny záver nespochybňuje ani vedomosť žalovaných, resp. ich právnych predchodcov o vyvlastňovacom rozhodnutí, keďže títo v priebehu celého súdneho konania spochybňovali jeho právoplatnosť a tým existenciu právneho titulu nadobudnutia vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam štátom a následne jeho právnym nástupcom.

18. Vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí odvolací súd konštatoval, že prípadné uplatnenie reštitučných nárokov k uvedeným nehnuteľnostiam zo strany právneho predchodcu žalovaných

môže vyvolať nezanedbateľné pochybnosti nad otázkou dobromyseľnosti. Z listu Ministerstva poľnohospodárstva a výživy SR zo dňa 27.02.1992 adresovaného J. U. vyplýva, že vychádzajúc z údajov, ktoré uviedol vo svojej žiadosti nejde v jeho prípade o reštitúciu podľa § 9 zákona č. 229/1991 Zb., keďže k prechodu vlastníctva pozemkov na Československý štát alebo inú právnickú osobu nedošlo. Keďže z uvedeného listu nie je možné identifikovať nehnuteľnosti, ktorých sa mal uplatnený reštitučný nárok týkať, nezachovaním spisu o reštitučnom nároku podľa názoru odvolacieho súdu nebolo preukázané uplatnenie reštitučného nároku k predmetným nehnuteľnostiam, ktorý by mohol vyvolať pochybnosti v otázke dobromyseľnosti nadobudnutia vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam zo strany žalovaných, resp. ich právnych predchodcov. Okrem iného v čase vyhotovenia listu Ministerstva poľnohospodárstva a výživy SR k uplatnenému reštitučnému nároku právnym predchodcom žalovaných už bolo právoplatne rozhodnuté o jeho vlastníckom práve k týmto nehnuteľnostiam.

19. Na základe vyššie uvedených skutočností preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. ako vecne správny postupom podľa § 387 CSP potvrdil.

20. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Z komentárov k predmetnému ustanoveniu vyplýva, že účelom ustanovenia § 257 CSP, je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. V prvom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní (§ 255 CSP). Aplikácia ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 CSP, avšak súd dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov konania celkom alebo v časti neprizná.

21. V danom prípade sa odvolací súd stotožňuje s právnym záverom súdu prvej inštancie o aplikácii ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania. Podľa názoru odvolacieho súdu v predmetnom konaní boli síce naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 CSP, avšak sú tu dôvody spočívajúce v okolnostiach prípadu odôvodňujúce aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Tieto dôvody hodné osobitného zreteľa odvolací súd vidí práve v okolnostiach prípadu, spočívajúcich v aplikácii záverov nálezu ÚS SR pod sp. zn. I. ÚS 549/2015, kedy súd z dôvodu kolízie dvoch ústavných hodnôt, a to princípu ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa s princípom ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka musel zo zistených skutkových okolností vyvodiť právny záver, ktorej z uvedených ústavných hodnôt poskytne súdnu ochranu.

22. Na základe vyššie uvedených skutočností preto odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku II. ako vecne správny postupom podľa § 387 CSP. Rovnako postupoval aj pri rozhodnutí o nároku na náhradu trov odvolacieho konania v súlade s ustanovením § 396 CSP v spojení s ustanovením § 257 CSP majúc za to, že vyššie uvedené okolnosti odôvodňujú aplikáciu ustanovenia § 257 CSP aj pri rozhodnutí o nároku na náhradu trov odvolacieho konania.

23. Podmienkou subjektívnej prípustnosti odvolania je existencia ujmy spôsobenej napadnutým rozhodnutím. Túto ujmu je potrebné posudzovať výlučne z hľadiska procesného, pričom sa musí vychádzať z výroku rozhodnutia napadnutého odvolaním. Ujma môže mať podobu formálnu, ktorá sa navonok prejavuje v odlišnosti napádaného výroku rozhodnutia od posledného návrhu sporovej strany vo veci samej v jej neprospech. Formálna ujma môže vzniknúť vtedy, ak nebolo žalobe alebo návrhu vyhovieť čo len sčasti, ak súd prekročil žalobný návrh, alebo prisúdil niečo iné, než čoho sa strana domáhala. Ujma môže mať aj povahu materiálnu a to vtedy, ak rozhodnutie znevýhodňuje odvolateľa, alebo zhoršuje jeho právne postavenie. Pokiaľ odvolací súd dospeje k záveru, že takáto ujma sporovej strane nevznikla, odvolanie odmietne.

24. Keďže súd prvej inštancie výrokom III. nárok na náhradu trov štátu nepriznal, žalovaným teda odvolateľom - žalovanej v 2. a 5. rade nebola uložená povinnosť na ich náhradu, preto odvolací súd ich odvolanie v uvedenej časti postupom podľa § 386 písm. b) CSP odmietol ako podané neoprávnenou osobou z dôvodu rozhodnutia v prospech odvolateľa.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).